

Nicola en Christopher Stevens (vert. Bob Snoijink): 'Is dit mijn kind?' Uitgeverij Arena, Amsterdam 2009. ISBN 9789089900173 Vertaling van: A Real Boy (Autisme/PO/ 1)

Soort boek: Ervaringsverhaal in 15 hoofdstukken beschreven door Nicola en Christopher over hun gezinsleven met David, hun autistische zoon in de hoofdrol. Verhalend geschreven, waarbij het verhaal met de stem van Chris wordt verteld omdat hij het meest achter het toetsenbord zat.

Over de schrijvers: Chris Stevens is schrijver en journalist voor The Observer en Nicky Stevens loopbaanadviseur, gespecialiseerd in het werken met tieners. Samen hebben ze twee zoons, James en David. Ontroerend, eerlijk, soms grappig en goed geschreven.

Korte samenvatting: In dit boek proberen de ouders van David duidelijk te maken hoe rijk hun leven is met hun autistische zoon, ondanks de vele zorgen, moeite, verdriet, extra inspanning en vermoeidheid. Omdat David ook om van te houden is, zij hun zoon kennen en hem ook zien als het ontroerende, grappige, vrolijke kind dat hun zoon is en die zij waarderen. Zij beschrijven hoe zij met David hebben moeten leren omgaan, omdat er geen handleiding is voor het omgaan met het 'moeilijke' kind dat David ook is, dat krijs, aardewerk kapot slaat, wegrent, gevaar niet ziet, niet luistert, angsten kent, dwangmatig gedrag vertoont, niet reageert op gevoelens van anderen, en zijn emoties en wensen pas in zijn pubertijd een beetje tot uitdrukking kan brengen.

Wat viel op: Dat Chris en Nicky erg hun best doen om David te volgen en te begrijpen en dat dat ook veel oplevert. Dat instanties erg star kunnen zijn, een omgeving vreselijke dingen kan zeggen en ouders veel geduld en uithoudingsvermogen moeten hebben om de juiste zorg te organiseren.

Citaten: Pag. 96: "We werden het zat om de ambtenaar te bellen die zich met onze zaak bezighield, en haar teamleider, en diens chef, en zijn sectorhoofd. We waren het beu om e-mails te sturen die niet werden beantwoord en boodschappen achter te laten waarop we niets hoorden. We ergerden ons aan de voorgedrukte dank-je-wel-en-donder-opbrieven van onze vertegenwoordiger in het parlement, de minister van invalidenzaken en zijn collega van onderwijs. Gefrustreerd en boos besloot ik de directeur van de LEA te bellen."

Pag. 52: "Vince drukte de snoepjes in Davids hand, gratis. Het gillen hield niet op, ondanks het feit dat David meteen een paar snoepjes in zijn mond propte. Het waren Rolo's. David had gedaan wat hij altijd deed: een pakje grijpen, openscheuren en eten. Hij had geen idee dat ze niet van hem waren, of dat wat dan ook van iemand anders kon zijn dan van hem. Hij had geen idee dat zijn vader doorgaans, wanneer hij Rolo's snaaide, de betaling met de winkelier regelde. .."

Pag. 223: "Dat ogenblik was de grootste ontwikkeling in Davids denken sinds de dag dat hij objecten ging benoemen. 'Dag' gaf hem een handvat om over het verleden na te denken. Tot dan toe was dat een onrustig spoor van brokstukken achter hem, nu

had hij een manier om in het hier en nu te blijven en tegelijkertijd een blik over de schouder te werpen zonder dat het verleden hem weer zou gaan bestormen en overweldigen. Net zoals ‘gaan’ hem een opdracht gaf, gaf ‘dag’ hem een geschiedenis.”

Recensie: <http://www.boekenwurm-en-pleeg.nl/pivot/entry.php?id=956> : Een prachtig en ontroerend verhaal. De ouders laten zien hoe je met liefde en geduld leert hoe het is om te zorgen voor een kind met autisme. Het kost soms pijn en verdriet, maar het levert ook waardevolle momenten op.